

O sabio

De tal pau tal ferida,
díxome unha vez un sabio,
e aínda así non dubidei en poñer
unha rúa co teu nome nos meus adentros,
e borrar o seu rastro para que os meus medos
non a atopen nunca.

Ollo por ollo e eu muda de tanto gritar
que o tempo o cura todo menos a nosa sede,
e de tanto obrigar a morrer ata á última onda que poida afogarnos
porque o sal sabe mellor con Tequila e limón acedo.

Ti metíchesche na boca do lobo
porque non querías vivir sen ningunha outra,
e non te cansas de buscar ese escintileo de luz
en cada un dos meus escuros vértices
sen renderche nunca ao peso dos meus anacos.

Eu fai tempo que me perdín
dentro dun corazón tan grande coma o teu,
e finxo que busco a saída para que non me botes á forza.
Pero se pechas os ollos e abres o teu peito,
non haberá futuro que non poida prometerche,
porque hai mil formas de morrer,
e eu só coñezo a túa falta.

De tal pau tal ferida,
e de tal ferida unhas mans que me salvan,
díxenlle eu ao sabio:

As súas

Meu diaño

Fai tempo que me bebín a pinga que colmou o vaso,
que teño os pés cansos de non andarme
e a vista rota de tanto buscarme
nunhas fotos onde xa non parezo eu.

O diaño do meu ombreiro tenme medo
porque asinaría calquera final,
por ser simplemente iso,
o final.

Xa nin o espello quéreme mirar.
Non lle culpo.
Fai tempo que eu tampouco o fago.

Pero se me esquezo de min,
se obvio que me doio,
hoxe sen falta recollo os meus anacos do chan
e poño orde a esta habitación
onde cada pecado leva o meu nome
porque me empeñei niso.

Se me esquezo de min,
se obvio que me doio,
decido amarme con cada triza do meu corazón,
decido admitir que me boto de menos,
que me necesito e acepto a miña vida
coma o parágrafo torcido de Deus que é,
porque aínda así é tinta e mensaxe
e non hai regra que poida medir iso.
Nin sequera as miñas.

Se me esquezo de min,
se obvio que me doio,
son capaz de mirarme de novo naquel espello,
de borrar a miña pegada en cada erro cometido.
Son capaz de quererme para poder quererme aínda mais.
Son capaz de abrazar ao diaño
e entre tanto ruído que me fere,
pedirme perdón.
Son capaz.

Sorte

Se non me deixase entrar no seu interior.
Se os meus límites non empezasen na súa boca
nin acabasen nas súas esquinas.

Se eu non me matase en cada curva do seu corpo.
Se eu non vise as estrelas que esconde detrás dos seus ollos
ou ela non me demostrase que o universo cabe no seu peito.

Se me fose imposible comparala con todo o bonito,
quizais non pensaría que teño a sorte comigo,
aínda que nunca crese nela.

Bala

Onde me esconderei mañá cando faga frío,
cando todo caduque,
mesmo ti,
e non haxa caixón posible que garde os meus desastres.

Que farei cando as miñas mans perdan as túas
e non haxa abrazo capaz de salvarme dos meus delirios,
nin papel para fumarme os medos que me axexan.

Se en cada esquina que me cruzo sen querer
xogo a non torcerme
xogo a non equivocarme
e a cada bala que me atopo dígolle "ven"
porque creo na dor como única forma de avance.

Teño moi claro o escuro en min,
todas as miñas rarezas inevitables,
todos os meus vidros cravados
e todos os meus vértices torcidos.

Aínda así eu sigo esperando a que me vertas en ti,
a que che manches do meu corazón de fariña
que todo o pon perdido
e que se perde por calquera que sopra.

Pero se soubeses cantas veces o meu corpo pídeche,
cantas veces tiven que esquivarme as ganas,
non dubidarías en calar en min
como esa forma que tes de mirar.

Palabras

Toda nana nace das súas mans
e toda promesa da súa inconmensurable pel.

Converte en azul calquera papoula
que ansíe a liberdade de ser diferente
aínda que iso implique estar rota
en cada atardecer desbocado e baleiro de temperanza.

Fai tremer ao frío
e non cre en ningún sinónimo pérfido que queira dicir:

- Quéroche...

...lembrar en cada palabra que escoite antes de durmir,
en cada xirasol perdido, porque prefire mirarche a ti,
e en cada harmonía efémera que me traia o vento
coma unha libélula descarreirada
saída de calquera acuarela anónima.

E na plenitude dos meus días
sinto o medo aferrado a ese momento de caos
no o que respiro a tristura que sería perderche,
ou a hipocrisía que supoñería mirar cara a algún lugar
onde non existisen os teus ollos de vainilla tostada,
e herba mollada.

E sorrío.

E rezo.

Rézolle á sorte que é terche,
á sorte que é compartirme contigo
e a todas as cores que me espertas,
aínda que só saiba rezarche a ti, nai.